

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P.Č.**, proti žalovanému: **1) předseda Městského soudu v Brně**, se sídlem Polní 39, Brno, **a 2) Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 1. 2014, č. j. 30 A 111/2013 - 21,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou ze dne 21. 10. 2013, která byla v důsledku postoupení věci Krajským soudem v Českých Budějovicích doručena dne 5. 12. 2013 Krajskému soudu v Brně, se žalobce domáhá vydání rozsudku, dle kterého:

A) zakazuje se předsedovi Městského soudu v Brně, sídlem obecně známým, aby pokračoval v porušování žalobcova práva na řádné doručení písemnosti soudu a na racionální styk se soudem, a příkazuje se tomuto orgánu, aby obnovil stav před zásahem, ke dni, kdy dal pokyn používat vadné obálky se zeleným pruhem dle IMS (do vlastních rukou dle ust. § 50 občanského soudního řádu – č. 99/1963 Sb. – navíc s pokynem poště neukládat písemnost), v důsledku čehož byl přímo nesčetněkrát zasažen a nadále je poškozován v procesních vztazích – nespočet písemností mu nebylo a není dodáváno poštou i není připraveno k vyzvednutí na zvolené adrese;

B) určuje se, že pokyn Ministerstva spravedlnosti, č. j. 58/2009-OD-Org., i následný měnící pokyn, č. j. 145/11-OD-ST, vrcholného orgánu státní správy soudů, sídlem obecně známým v Praze, určený všem soudům mimo nejvyšších, je v naprostém nesouladu s právním řádem České republiky a jeho aplikací Městským soudem v Brně bylo a je neojediněle, nýbrž soustavně porušováno žalobcovo právo na řádné doručení písemnosti

soudu ve všech procesech, jichž byl či je účastníkem, a tento zásah organizační složky státu vzhledem k účinnosti pokynu trvá.

[2] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 7. 1. 2014, č. j. 30 A 111/2013 - 21, žalobu v části směřující proti pokynu Ministerstva spravedlnosti České republiky, č. j. 58/2009-OD-Org., i následnému měnícímu pokynu, č. j. 145/11-OD-ST, vyloučil k samostatnému projednání.

[3] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 20. 1. 2014, ve které vytýkal soudu, že usnesení není řádně a přesvědčivě odůvodněno, protože soud pouze vyličil petity žaloby a protože soud uvedl poznámky, které odůvodnění zahrnovat nemá, přičemž ignoroval procesní řád. Stěžovatel namítal, že krajský soud zamlčel jím navrhované důkazy. Soud proto nutí stěžovatele, aby si odůvodnění usnesení domýšlel. Stěžovatel dovozoval zmatečnost řízení před krajským soudem, protože všechny jeho věci řeší senát č. 30 a je zde tudíž podezření, že není respektována zásada zákonného soudce. Stěžovatel rozporoval rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu ohledně toho, že předseda soudu nevykonává správní činnost, že soudci rozhodují o způsobu doručování. Poučení o opravném prostředku v napadeném usnesení je podle stěžovatele vadné. Vyloučení části věci k samostatnému projednání považuje stěžovatel za neopodstatněné bez odpovídajícího odůvodnění. Nejde totiž o dvě spojené žaloby, ale o jeden zásah, který se týká i předsedy Městského soudu v Brně. Kdyby se stěžovatel domáhal pouze přezkumu pokynu aplikovaného správou žalovaného 1), nikoli určení zásahu tímto pokynem, pak by žaloba musela být podle stěžovatele odmítnuta, nikoli postupována a vylučována k samostatnému jednání. Stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že nesprávně posoudil postoupení věci.

[4] Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. *„Kasační stížnost je dále nepřipustná proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení.“*

[5] K přípustnosti kasační stížnosti proti usnesení, kterým bylo rozhodnuto podle ustanovení § 39 s. ř. s., se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2004, č. j. 2 Afs 3/2003 – 46, v němž uvedl, že *„v kasační stížnosti je uvedeno, že rozsudek Krajského soudu, jak je specifikován výše, napadá žalobce v celém rozsahu. Z této formulace je třeba dovodit, že kasační stížností je napaden i bod I. výroku napadeného rozsudku, jímž krajský soud rozhodl o spojení dvou věcí ke společnému projednání. Podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Touto formulací je nepochybně míněno i spojení věcí ke společnému projednání. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud odmítne návrh (kasační stížnost), je-li podle s. ř. s. nepřipustný. Soud proto rozhodl o odmítnutí této části kasační stížnosti pro její nepřipustnost.“*

[6] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospívá k názoru, že je na místě kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 1. 2014, č. j. 30 A 111/2013 – 21, odmítnout, neboť je nepřipustná podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., protože stěžovatel kasační stížností napadá usnesení o vyloučení části žaloby k samostatnému projednání, které je obdobné povahy jako rozhodnutí o spojení věci, jež je v souladu s výše citovaným rozsudkem vyloučeno z kasačního přezkumu. Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci neshledal důvod odchýlit se od této

pokračování

judikatury, přičemž argumentaci stěžovatele nepřisvědčil. O nepřípustnosti opravných prostředků byl přitom stěžovatel také v napadeném usnesení řádně poučen.

[7] Nejvyšší správní soud netrval v případě stěžovatele na zaplacení soudního poplatku a ani na splnění podmínky povinného zastoupení podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., ačkoli nepřehlédl, že stěžovatel jako součást žaloby připojil žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů, protože vzhledem k osobě stěžovatele, který byl ke dni rozhodování účasten přibližně 1000 řízení před Nejvyšším správním soudem, je zjevné, že stěžovatel podmínky řízení o kasační stížnosti zjevně zná. I kdyby Nejvyšší správní soud o těchto žádostech samostatně rozhodl, nemohl by jim vyhovět, protože se v daném případě s ohledem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu jedná o zjevně neúspěšný návrh podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. – srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2012, č. j. 8 As 75/2012 – 25, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 51/2011 – 135. Vedení dalšího řízení by proto postrádalo jakéhokoli smyslu.

[8] Jelikož kasační stížnosti byla odmítnuta, podle ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. ledna 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu